

Vinko Bitenc:

Citronček

Pravljica o metuljčku

4. Bajka o božjem volku

Ko se je naslednje jutro Citronček prebudil, je zagledal ob mizici svoja gostitelja Čuri-Murija in njegovo ženo, kako ga veselo opazujeta. Spomnil se je na včerajšnji dan. Pogladi si je s tipal-

je zatrdil Čuri-Muri. »April je nezanesljiv in lokav, lahko bi te presenetil na poti.«

Po zajtrku je poprosil Citronček:

»Striček, naučite me igrati kako pesmico!«

nicama rilček in razmahnil krila, ki so se mu bila čez noč posušila.

»Citronček,« je zaklicala Muri-Čura, »pojdi, zajtrk te čaka.«

»Dolgo si spal,« je dodal Čuri-Muri. »Jaz sem bil že na polju, sonce že visoko stoji. Krasen dan je zunaj.«

Citronček se je razveselll.

»Ali res, striček? Potem pa kar lahko odpotujem!«

»Boljše je, da še nekoliko počakaš,«

Muren in njegova žena sta se prisrčno zasmejala tej nenavadni prošnji.

»So ti vseč naše pesmice, kaj ne?« je dejal Čuri-Muri. »Čakaj, če ostaneš nekaj dni pri nas, pa te bom naučil igrati na gosli.«

»Kje ste se pa vi naučili, striček?«

»Jaz? O, naša rodovina slovi že iz prastarih časov po pevcih in godcih,« je pojasnjeval Čuri-Muri. »Če hočeš, ti pa povem zgodbo o tem, zakaj nas je Stvar-

nik obdaril z darom za petje in godbo?

»Povejte, striček, prosim!« je radostno vzkliknil Citronček.

In Čuri-Muri je pričel:

Ko je Gospod ustvaril živali, jim določil njih opravila in bivališča, je nazadnje še tole dejal: — Pojdite vsaka v svoj kraj, širite in delajte tako, kakor sem vam bil zapovedal. A čez leto dni se zberite na tem kraju in mi poročajte, kako ste zadovoljni. — In živali so se odpravile, vsaka v svoj kraj. Divje zveri v gozdove in puščave, ptice so odletele med drevje in grmovje, ribe in druge vodne živali so se podale v morja in reke, a živali, katerim je bil Gospod določil bivališče pod zemljo, so se nemudoma odpravile tja. Čez leto dni pa so se zbrale vse živali zopet na kraju, kamor jim je bil ukazal priti Gospod. Pomnožile so se bile že tačas, prišlo jih je dvakrat več od prvotnega števila, tako da so se komaj razvrstile po zeleni trati. S prijaznim glasom je vprašal Gospod:

»No, povejte mi zdaj, če vam je potekalo življenje v tem prvem letu srečno in zadovoljno?

Vse živali hkratu so pritrile:

— Dobro nam je bilo, o Stvarnik. —

Tedaj pa je stopil iz vrste mogočni lev, ki so ga bile izbrale živali za svojega kralja, in je dejal Gospodu:

— Vsesplošno zadovoljstvo vlada med mojimi podaniki. Ampak na naši kraljevski seji so nam predložili prošnjo črnega krta in poljske miši s podpisanih podzemskega prebivalstva, naj za bežjo voljo posredujemo pri tebi, o Stvarnik, da jim izboljšaš njih težki položaj pod zemljo in jim daš kakega razvedrila, ker da bodo sicer poginile od samega dolgočasnja in tuge. —

To izgovorivši, je lev dal znamenje in v ospredje so se prerili krti, poljske miši in še mnogo drugih živalic, podzemskih prebivalcev.

— Pravijo, da vam je dolgčas pod zemljo in da si želite kakega razvedrila. Kakšnega razvedrila si pa želite?

V imenu vseh je izpregovoril krt:

— Daj nam, Gospod, godca, ki nam bo s svojo pesmijo krajšal čas in nam lajšal življenje pod zemljo.

Stvarnik se je zamislil.

— Dobro, dam vam godca, ki vam bo krajšal čas podnevi in ponoči. Toda obljubiti mi morate, da ga ne boste preganjali, ne mu zavidali petja in igranja in da boste skrbeli zanj tudi pozimi. —

— Obljubimo, obljubimo — so pritrjevali vsi vprek. In Gospod je vzel pest črne glinice, oblikoval iz nje dve drobnji, podolgašti telesci in dahnil vanje. Telesci sta oživel in mala stvara sta pri-

čela tekati sem in tja. Mladi par je takoj pričel prepevati: čri-čri-čri, čuri-muri-čri. Vse živali so se ob tem petju imenitno zabavale. Najbolj veseli pa so bili kajpada krti, miši in drugi naši sosedovalci. Od tistih dob je navada, da sedi muren, ali kakor nas tudi imenujejo »božji volec« ves božji dan, vse poletje pred svojo luknjico, gode in poje, poje, poje. Skrbi, kako se bomo preživeli pozimi, nimamo, ker vemo, da nas morajo preživljati naši sosedovalci, ki jih zabavamo s svojim čirikanjem. — Vidiš, Citronček, taka je ta zgodba, ki mi jo je pripovedoval še moj ded. —

Citronček je ves čas verno poslušal. Gospa Muri-Cura pa se je namuzala.

»Vidiš, dedca,« je dejala, »kako ti zna pripovedovati. Jaz bi bila že kmalu pozabila na tisto storijsko.«

(Dalje prihodnjč.)

Josip Vandot:

Vidin škrat

Tisto jutro se je Vida v resnici na vso moč prestrašila. In kako tudi ne? Glasno je nekaj poškrabalo po zaprtem oknu in zacvrčalo z vso silo: »Cr-cr-ce-cee...« Ko se je Vida ozrla tja, je zagledala zunaj pri oknu majhno pošast, ki je čepela na veji, segajoči od stare

jablane prav do okna. Ta majhna pošast je bila vsa kosmata in je imela črne oči, ki so pobjiskovale naravnost v sobo.

»Jojme, to je škrat,« se je zavzela in

prestrašila Vida. »Prišel je iz gozda, pa me začara, da bom morala z njim sam Bog ve kam.«

»Cr-cr-ce-cee,« je škropetala zunaj mala pošast nestrpno. S krempeljčki je trkala po steklu in kazala bele zobe, da se je Vide polotil še večji strah. Da bi te drobne pošasti ne razvezila še bolj, je odprla okno in je bila že kar pripravljena, da gre s tem nestrpnim škrotom, pa bilo že kamorkoli.

»Kaj mi hočeš?« ga je vprašala prav prijazno. »Saj vem, da si škrot in si prišel pome. Prav nič ti nočem nagajati. Le povej mi, čemu si prišel, pa se dogovoriva o vsem, česar treba.«

»Cr-cr.« je zaškripal drobní škrot in se zaprašil naravnost v sobo. Skakal je sem in tja po tleh tako naglo, da mu Vida še z očmi ni mogla slediti. Hipoma pa se je pognal na mizo in že je bil pri beli škatlici, kjer je spala Vidina punčka Lilita, ki ni bila dosti večja od Vidine dlani. Škrot je gledal malo punčko in neprestano zibal svoj košati rep. Le včasih se je ozrl od Lilita na Vido in se je čudil; zakaj punčka je imela obrazek, ki je bil na las podoben Vidinemu.

Vida se še zganiti ni upala. Stisnila se je v kot in gledala nepremično na nepoznanega škrotata, ki je bil ves zaverovan v Lilito. Že je sklonil kosmato glavo globoko v škatlo in je zacvrčal trikrat prav presunljivo. A nenadoma se je postavil na zadnje noge in Vida je strahoma opazila, da drži med zobmi siromašno Lilito.

»Pusti jo!« je zavpila in skočila k mizi. »Kaj ti je storila Lilita, da jo grizeš? Ali jo boš pustil, škrot nemarni?«

A škrot ni izpustil Lilita. Zamahnil je samo z repkom in že se je pognal z mize in že je bil na oknu. Še okrenil se ni več, temveč je skočil na vejo in odskakljaj naprej. Pa ga že ni bilo več, a tudi sirote Lilita ni bilo nikjer več.

Vida je zajokala in zdrvela iz hiše, da bi ulovila škrotata in rešila ugrabljeno punčko. A kje je že bil škrot! Samo enkrat ga je še videla, priskakljaj je bil pravkar vrh brega, a je že v naslednjem trenutku izginil v gozd.

Dolge ure je tavala Vida po goščavi in klicala škrotata in Lilito. A nihče se ni oglasil, le dve šoji sta glasno vreščali ob visoki smreki, ki je imela tako široke in goste veje, da nobena smreka tako v gozdu. Vida se je morala vrniti domov, ker se je nazadnje le bala, da zaide v gozdu in bo prav tako izgubljena kot nesrečna Lilita. A jokala je še ves dan in se še drugi dan ni mogla utolažiti. Saj je imela Lilito rada, ker je imela

prav tak obrazek kot ona sama. Pa bi ne jokala, ker jo je ugrabil škrot in jo bo nemara zgrizel, da je ne vidi nikoli več.

A na tisti veliki in košati smreki sredi gozda je bilo tisti dan cvrčanja in škropetanja, da nikoli tega. Iz vsega gozda so prihajale veverice. Bilo jih je sto ali pa še več. Zgrinjale so se okrog gnezda, ki je bilo prav lepo spleteno v rogovili sredi smreke. V gnezdu je ležala drobna Lilita in se smehljala tako, kot se je znala smehljati samo Vida. Še mar ji ni bilo, da so jo ukradli in položili sem v gnezdo in jo Vidi ugrabili. Še malo ji ni bilo mar škrotata, ki jo je prinesel sem in ki ni bil nihče drugi nego razposajena veverica, oh, trapasta veverica, ki je mislila, da je Lilita živa, ker je tudi Vida živa.

Sukala se je okrog svojega gnezda in kazala zobe tovarišicam, če so hotele preblizu gnezda. No, tovarišice so se kmalu naveličale nje in punčke, ki niti enkrat ni zavekala kot drugi otroci. Razpršile so se po gozdu in veverica je ostala sama s svojo punčko.

Tri dni se je vrtela okrog nje in čakala, kdaj se prebudi. No, Lilita se ni prebudila in se je samo smehljala enakomerno in še z očmi ni trenila. Tedaj pa se je veverica prestrašila. Glejte, mislila si je, da bo imela doma v gnezdu

živu punčko, ki ji bo delala vse dni kratek čas in ji prepevala tako lepo kot Vida dolí v dolini. Na, pa se punčka prav nič ne gane, ker je nemara od strahu umrla. Umrla pa zaradi tega, ker jo je

veverica le preveč ugriznila v roko. Pa kdo jo bo pokopal zdaj, ko je mrtva? Joj, ko veverica ne zna pokopavati?

Od strahu se je veverici repek visoko dvignil. Pa je naglo pograbila Lilito z zobmi za roko. Skakala je od smreke do smreke in je bila kar mahoma pri Vidinem domu. Skočila je skozi odprto okno in na mizo in položila mrlička v škatlo. Sram jo je bilo pred Vido in je še pogledati ni upala. S povešenim repom je zbežala nazaj na jablano in odvršala kakor vihra proti gozdu.

»Počakaj, počakaj, škrat!« je vpila Vida za njim. »Saj si priden, ker si mi prinesel Lilito nazaj. Tri orehe ti dam, da boš tudi ti vesel kot sem vesela jaz, da imam spet Lilito...«

A škrat je ni slišal. Še danes čepi v svojem gnezdu in ne je in ne pije. Samo od žalosti živi, od žalosti, da je umoril drobno punčko. Dolgi dnevi so že minili od takrat, a škrat še vedno ne je in ne pije in živi od same žalosti. Kako je to mogoče, resnično ne vem. Če pa kdo izmed vas ve to, pa naj mi pove. Cekin mu dam, da bo vesel, kot bom jaz vesel...

Pet živali v rokavici

Ruska narodna

Nekoč gre kmet iz kraja v kraj. Kadar ga pripelje pot čez polje, gre čez polje, ga pelje pot skozi gozd, gre tudi skozi gozd. Gre pot navkreber, gre še on navkreber, gre pot navzdol, gre tu-

di on navzdol. Tako gre svojo pot, in rokavice mu bingljajo ob pasu, velike rokavice, čisto nove; palca štrilita daleč stran.

Pa je bilo levi rokavici dolgčas, da

bi kar naprej bingljala ob pasu. Izmuzne se in skoči na tla. Kmet pa tega ne opazi in gre mirno dalje. Rokavica pa leži sredi pota s široko odprtimi usti in s palcem navzgor.

Pride miška, imenovana špičasti gobček, po poti, osupne, obstoji, vpraša:

»Ali stanuje kdo v hišici tej, ni nikogar doma, povej?«

Nihče se ne oglasi. Miška, špičasti gobček, smukne — smuk v rokavico, naravnost v palec in se tam napravi domačr.

Priskače po poti žabica-regljačica. Potrka, vpraša:

»Stanuje kdo v hišici tej, ni nikogar doma, povej!«

Iz rokavice se oglasi:

»Jaz, miška, špičasti gobček! Kdo pa je zunaj?«

»Jaz sem žabica regljačica.«

»Le pridi noter in ostani pri meni v hišici.«

Žabica odskaklja noter, in tako sta živeli skupaj.

Priskače po poti zajec:

»Ali stanuje kdo v hišici tej? Ni nikogar doma, povej!«

Iz hišice se oglasi:

»Midve, miška, špičasti gobček, in žabica-regljačica. Kdo pa je zunaj?«

»Jaz sem zajec dolgouhec - sivi suhec!«

»Le noter pridi, bo bolj veselo.«

Prítihotapi lisica:

»Stanuje kdo v hišici tej, ni nikogar doma, povej!«

Iz hišice se oglasi:

»Mi trije, miška, špičasti gobček, žabica-regljačica in dolgouhec - sivi suhec. Kdo pa je zunaj?«

»Rdeča tetka, košatorepka!«

»Le noter pridi, nam bo gorkejše.«

Lisica smukne noter, in tako so živeli vsi štirje skupaj.

Príteče sivi volk:

»Stanuje kdo v hišici tej, ni nikogar doma, povej!«

Iz hišice se oglasi:

»Štirje smo, miška, špičasti gobček, žabica - regljačica, dolgouhec - sivi suhec in rdeča tetka - košatorepka! Kdo je zunaj?«

»Jaz sem sivi volk, ostrozob!«

»Le noter pridí, nam bo prijetnejše!«

Volk gre noter in tako je živelo vseh pet skupaj.

Pride iz temnega gozda, iz svojega brloga, rjavi medved. Brenči in renči z nizkim glasom predse:

»Sem bine - bine kosmatine, hodim težko, vse zdrobim z nogó!«

Onim petim v rokavici je bilo tesno in vroče.

»Hodim težko, vse zdrobim z nogó.«

Bine kosmatine prihaja zmiraj bliže in bliže. V silnem strahu trepeče onih pet, skočijo ven in v skok na skok! Miška se skrrije v luknjo, žabica skoči v mlako, zajec se potuhne za skalo, lisica in volk dínjata v temno šumo.

Bine - kosmatine pa gre k rokavici, si jo ogleda od vseh strani, jo prime s svojimi velikimi tacami in jo boče obleči.

»Rzk!«

Rokavica se razpoči in konec iz nje skoči.

Povedal kmet Ivanovič.

Manica:

O Ribničanu, ki bi se bil rad naučil plavati

Med ljudstvom ne kroži zlepa toliko šegavih in zafrkljivih domislic kot o Ribničanih. Naj vam povem še jaz eno, ki sem jo čula že otrok.

Ribničan bi bil silno rad znal plavati, in neki šaljivec mu je svetoval, naj se gre te umetnosti učiti kar v morje.

»Pa kakšno je morje na pogled?« vprašuje radovedni Ribničan.

»Morje je velika višnjava planjava,« ga poučuje navihaneč, »in ko prideš do te planjave, skoči vanjo in brcaj na vse strani! Kmalu boš znal plavati.«

Ribničan vzame popotni les v roke in hajdi iskat morje. Čez nekaj dni pride do njive s cvetočim lanom. (Lan ima namreč lepe višnjeve cvete.) In ker ni bil niti morja niti lanu še nikoli videl, je bil trdno prepričan, da stoji pred pravim morjem. Brez pomisleka se zavalí v njivo in začne z vsemi štiriimi prav pridno opletati po cvetočem lanu.

Prav tisti čas je pa v bližini oral gospodar; ko je videl ta nenavadni

prizor na svoji njivi, je bil na mah pri Ribničanu in mu z bičem korenito dokazal, da njegov lan ni primeren za plavalno šolo.

Ves nejevoljen se je vrnil Ribničan domov in tožil sosedom:

»Morje bi že še bilo, morje, ali mornarji so pa surovi in zavidni ljudje. Naletel sem na enega, ki me je hotel z bičem. Že sem ga mislil zmletiti kakor zrelo hruško, pa sem se za časa spomnil, da vedno neha tisti, ki je pametnejši. Zato sem mu prizanesel in se rajši mirno vrnil domov.«

JUTROVČKI PIŠEJO

Nemogoča zgodbica. Nekoč je dozorel v gozdu čudovit sad. Vse živali bi ga bile rade jedle, toda poiskati ga ni smel nihče, kdor ni vedel njegovega imena. Blizu drevesa, na katerem je rasel čudoviti sad, je stanovala stara čaravnica. Živali so jo hodile izpraševati, kako se sad imenuje. Vendar, preden so prišle do drevesa, so zmerom pozabile ime čudovitega sadu. Tako so počasi vse živali poizkusile svojo srečo, toda sad je ostal še zmerom nedotaknjen, ker si ni mogla nobena zapomniti njegovega imena. Ostala je samo še želva. Druge živali so jo vabile, naj še ona poizkusi svojo srečo, in tako se je želva res napotila k stari čaravnici. Spotoma jo je srečal jež in se ponorčeval: »Še lisici Zvitorepki se ni posrečilo, kako naj bi se tebi?« Želva se ni zmenila zanj in je mirno nadaljevala svojo pot. S seboj je vzela tudi kitaro, na katero je prav rada brenkala. Ko je prišla do čaravnice, jo je vljudno pozdravila in vprašala za ime čarobnega sadu. Čaravnica je dejala: »Sad se imenuje Bojojav — Bojojav — Kvizama!« Ko so se živali nekoliko oddaljile, je jela ženska vpiti še druga imena, češ, saj sadu ni tako ime, ampak tako in tako. Zaradi tega so vse živali zmerom pozabile pravo ime, preden so se mogle vrniti k drevesu. Toda naša želva je bila prebrisana, da nikoli tega. Hitro je vzela pot pod noge, kitaro pa v roke in si vso pot do drevesa pela: »Bojojav — Bojojav — Kvizama!« Tako ni slišala, kaj je vpila čaravnica za njo, in ko je prišla k drevesu, se ji je čarobni sad sam od sebe zavalil pred noge. Pojedla ga je z veliko slastjo in še meni ga je dala malo pokusiti.

Stana Žigon, dijakinja III. a razr. II. drž. real. gimn. v Ljubljani, Rožna dolina, Cesta II. št. 2.

Smrt zadnjega tronožca. V kraljevini Prekmurju so živeli tronožci. Nekega leta se je v tej deželi razširila kuga, ki ni ljudem nič škodovala. Od te kuge so pomrli vsi tronožci, le eden je ostal. Bilo je to pred tolikimi leti, kolikor kapljice vode je v Ljubljani. Zadnjemu tronožcu, ki je živel v Prekmurju, je bilo ime »Sladkosned«. Sladkosned je bil zelo dobrosrčen ropar. Neke noči, ko je ubil bogatega trgovca, ki mu je ušel, so ga ugrabili orožniki, a on se jim je izmuznil. Orožniki so ga postavili ob reko, ki ni tam mimo tekla, in ga ustrelili s puškami, ki niso bile nabite. Padel je v

reko in utonil. Dragi stric Matic, če ne verjameš, pa pridi v Prekmurje in moja sleponema prasestra, ki je živela v tistih časih in ki je tudi meni povedala to zgodbico, Ti bo prav rada ponovila, saj čita vsak dan Mlado Jutro in Te pozna. Jaz Ti bom pa pokazala reko, v kateri je tronožec umrl. Prav lepe pozdrave iz daljnega Prekmurja v belo Ljubljano Ti pošilja

Sidonija Perš, uč. 2. razr. real. gimn. Gornji Petrovci, Prekmurje.

Nemogočna zgodbica. Za deveto goro, za deveto vodo je živel bogat škrat. V duplini starega hrasta je imel svoj stan. Ko je luna prisijala, je zlezal škrat iz dupla. V svitu lune je štel zlate cekine. Časih se je tudi z luno ponorčeval. Metal je cekine visoko v zrak in klical: »Ujemi cekine, luna, če moreš!« Toda luna je bila previsoka za nebu in jih ni mogla ujeti. Zato ima škrat še danes vse svoje cekine.

Francka Dimic, uč. IV. razr. na Viču, Rožna dolina, Cesta II. št. 4.

V deželi Lalifari. Iz jezera je tekla voda v hrib. Ta umazana voda je tekla po globoki strugi. Na površini gori svetel ogenj, ki daje črn dim. To vodo ljudje zajemajo, da imajo mleko. K mleku pa pridenejo peteršil, ki raste na zelo visokih drevesih. Ta drevesa so visoka eno ped. To visoko drevje raste na hribu, kamor teče voda. Ko priteče voda do vrha, je trda ko kamen. Ni čudno, če gori tam večni ogenj. Vsako temno noč se sliši na površini vode krasno igranje. Som igra klavir, ribe citre in pri tem pojejo sopran, žabe gosli, kuščarji pa gramofon. Ta živalski koncert pa vabi vedno medvede, slone, tigre, leoparda in tudi rise, ki plešejo po vodni gladini. Velikemu slonu pa pomaga muha, da je še bolj prožen kakor tako. Zjutraj, ko zahaja solnce, pa začnejo frfotati čebelice in brenčati metuljčki. In vedno se ponavlja to veselo življenje v deželi Lalifari.

Ruža Ravnikar, I. a raz. mestne ženske real. gimn. v Ljubljani.

Nemogoča zgodbica. Na morju je bil pred davnimi, davnimi časi majhen otok, na katerem so živeli strašno čudni ljudje. Majhni so bili kakor palec, široki pa dvakrat toliko. Nekega dne so se podili po nebu črni oblaki. Palčkovci, kakor bomo imenovali te ljudi, so sedeli

pred svojimi kočami in se veselili črnih oblakov. Imeli so ti ljudje tudi kralja. Ta je bil zelo veličasten. A nekaj posebnega: bil je trikrat širši kakor dolg. Če je naredil korak — se je že zvalil po tleh. Zato se je samo vozil iz ene sobane v drugo. Njegov grad je bil kakor v pravljicah. Mimo tega otočka je priplula ladja. Ko je ladja pristala, je že otoček odneslo, ker je bil tako majhen. Zaneslo ga je blizu otoka Hvara. Ko sem bila na morju, sem si ga ogledala.

Mira Ostanek, uč. V. razr. osn. šole v Mariboru.

Povodni mož. Nekdaj je živel v naših vodah povodni mož. Hranil se je samo z ribami, katere je lovil v svojem obsežnem kraljestvu. Zato ni smel nikdo loviti rib, kajti to mu je bila edina hrana. Nekoč se je pa splazil neki predrzni ribič v bičevje na bregu, da bi tu lovil ribe, čeprav je vedel, da ne sme. Tedaj ga je opazil povodni mož. Jezen ga je zgrabil s kosmatimi rokami in ga požrl. Okostnjak, v katerem je gorela sveča, pa je odslej postavil na breg. To je ribiče tako plašilo, da se ni nihče več približal reki. Zlasti še ponoči, ker je bilo okostje še strašnejše. Od tedaj naprej je pa imel kosmatinec vedno mir.

Repič Veljko, uč. V. razr. osn. šole, Rudnik Rtanj, p. Boljevac, mor. banovina.

ČUDNA ZGODBA

Ko z Jesenic sem zri v Ljubljano, od žalosti sem se smejal; kaj takega še nisem videl, odkar mi Bog oči je dal. Čez nebotičnik so skakali ljubljanski paglavci vsevprek, po Tivoliju slon je žvižgal, za njim je plesal som po dveh. Po cestah je vino teklo, ali pil ga nihče ni. Na tleh so gnile cigarete, ker jih nihče ne kadil. Po mestu stopajo berači, bogatim milodar dele. Ob Ljubljani zapazim mnogo ljudi, ki tam stoje. Prerivajo se in kričijo in v podmornice strme... Pa pogledam še v pisarno, kjer stric Matic novice piše, da prisrčno ga pozdravim, če na počitnice šel ni še. Ali groza spreleti me, ko pošast zagledam grozno: Tam v kotu poleg strica koš uredniški se dviga, raztezuje se in veča, odpira usta, z brki miga.

Pisma ginejo v žrebu.

Kmalu jih Maticu zmanjka. Kaj sedaj bo košu vrgel? To zdaj stricu je uganka: Pa pomeče zadnje knjige, pero in svinčnike pošasti. Ko pa vsega tega zmanjka, strica ima pošast v oblasti. Komaj en trenutek mine, stric v trebuhu koša izgine. In Jutrovčki so se jokali; komu zdaj bodo pisali?

Franci Štravs, (sedaj) uč. I. razr. gimn. v Kranju, Jesenice.

Naš pes Luks pred svojim rojstvom. Enajstotega leta, 48. novembra je dosegel naš Luks rekord v letanju po zraku in prvenstvo v snaženju bolh. To je bilo pa tako: Luks je v 15 minutah ulovil pol bolhe in s tem dosegel prvenstvo; to se je zgodilo, ko še ni bil rojen. Hranil se je s pomladanskimi pesmami in pil je olje. Najrajši je jahal v vodi na ognju in pokal z medenim bičem. Ko je bil star 126 metrov, se je spomnil na svojega 168rstrskega sina in ga je šel iskat. Naproti mu je prišla ogromna strohnela mušica. Luks je pogledal mušici v želodec in je videl, da ima v želodcu samo zobe in dlako njegovega sina; truplo je bilo v srcu. Mušica se je prestrašila in hotela zbežati. Luks je skočil mušici za vrat in jo hotel zadaviti. Valila sta se v srditi borbi po klanecu in se zavalila v pajčevino. Malo je manjkalo, da ne bi mušica premagala Luksa. V zadnjem trenutku je priletel čmrilj in poil mušico z bencinom, zmešanim z medvedovim sokom. Mušica se je razpadla in Luksov sin je stopil iz nje. Oče in sin sta se objela. Živela sta srečno kot prava psa. Luks mi je rekel, da mi bo povedal zgodbo prejšnjega svojega življenja; obljubo je tudi izpolnil in jaz sem Ti to napisala kot nemogočo zgod-bico. »Čeprav je to gola resnica,« je rekel, »jo bodo Jutrovčki in stric Matic vzeli za nemogočo.« Na uho Ti pa poveva, da tudi medve te zgod-bice ne ver-jameva popolnoma.

Brnčič Neda in Vlasta, Ljubljana, Sredina 3 (na Prulah)

Zgodba o porednem Ivanu. Poredni Ivan je šel v nebesa. Tam se je vtihotapil v prekaževalnico, kjer je pokradel vse meso. Hitro je zajahal nebeškega konja in se odpravil na zemljo. Konja je spravil v hlev, potem pa začel jesti pre-kajeno meso; najbrž ga je še dandanes, če ni že umrl.

Boris Rožič, uč. I. razr. na Jesenicah, Dol.

Ivan Albreht:

Jutro

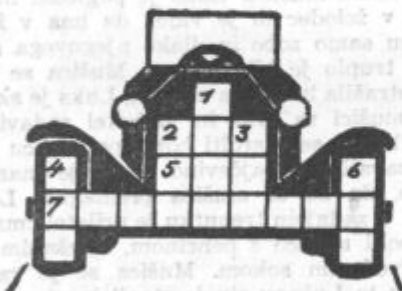
Je sanjala davl Anica,
da je metuljček krilat,
da spreletava v planini se,
kjer vile imajo svoj grad.

In rada bi tudi Anica
kot vila v planini bila,
po gradu se belem sprehajala
in sladko prepevala —

Se dviga metuljček-Anica
in skoraj že v grad prileti,
pa je preozka ji posteljica
in Anka na tleh se zbudi.

Zdaj ni metuljček in vila ni,
ko cmeri se Anka na tleh,
ko pa poboža jo mamica,
gre kmalu obema na smeh.

Križanka »Avto«

Janezek se odpravi na 7v po sobi
okrog sveta. Sede v svoj avto in vpraša:
»Koliko kaže 2v?« A nihalo miruje in
v sobi nihče ne ve, kje bi ta 5v morala
biti kazalca. Janezek zatrobi in požene:
»Pazite, da koga ne povozim! Jaz ne
bom 1n! Avto drči, a Janezek trobi:
3n!, da gre v 2n. Otroci se norčujejo:
»6n bi prišel hitreje okrog sveta!« in
odidejo iz sobe. Ko se čez čas vrnejo, vi-
dijo: avto je zavozil v zid, a Janezek —
4n! — v pomeni vodoravno, n navpično.

Rešitev križanke »Fotoaparāt«

Vodoravno: 1. postrv, 5. obla, 6. tri,
7. rok, 8. ena, 9. šen, 10. kje?, 12. Eva,
14. oreh. Navpično: 1. potres, 2. obrok,
3. slikanje, 11. evo!, 13. ar.

Rešitev izpopolnjevalke črka

Deset zapovedi za Jutrovčke

1. Bodi zmerom vljuden in ustrezljiv.
2. Ne zasmehuj starih ljudi.
3. V sportu bodi zmeren in pravičen.
4. Ne zavidaj tovarišu uspeha.
5. Pomagaj slabotnemu, ne da bi mu dal čutiti svojo premoč.
6. Ne boj se vode, zraka in solca.
7. Uči se tujih jezikov, a nikar ne zanemarjaj materinščine.
8. Svoje stvari imej zmerom v redu.
9. Varčuj z denarjem, da boš na stara leta kaj imel.
10. Dobro premisli, preden izpregovoriš.

Za bistre glavice

Neki kmet je kupil na sejmu volka, zelje in kozo. Z eno roko je vodil na vrvi volka, z drugo kozo, zelje si je pa oprtil na hrbet. Pot ga je pripeljala do reke; tam je jel premišljevat, kako naj vse prinese na drugi breg, ne da bi pustil kozo samo z zemljem ali pa volka samega s kozo. Naposled je storil tako, da je bilo za vse prav. Uganite, kako je to napravil?

Kdo bi rad imel ves letnik 1933

„MLADEGA JUTRA“

v obliki knjige za majhen denar!

Ves letnik ima 424 strani in je okusno vezan v platno. Na svojo zalogo opozarjamo posebej vse šolske in druge knjižnice.

Vezani letnik „Mladega Jutra“ stane samo Din 60.—

Izpolnite točno spodnjo naročilnico in jo pošljite na naslov:

UPRAVA »JUTRA« V LJUBLJANI

NAROČILNICA

Podpisani naročam ..... izvodov lanskega letnika »Mladega Jutra«.

Naročnikovo ime in točni naslov:
